

Hotărârea Curții (Marea Cameră) din 11 noiembrie 2014 (cerere de decizie preliminară formulată de Verwaltungsgerichtshof – Austria) – Leopold Schmitzer/Bundesministerin für Inneres

(Cauza C-530/13) ⁽¹⁾

[Trimitere preliminară — Politica socială — Directiva 2000/78/CE — Egalitate de tratament în ceea ce privește încadrarea în muncă și ocuparea forței de muncă — Articolul 2 alineatul (1) și alineatul (2) litera (a) — Articolul 6 alineatul (1) — Discriminare pe motive de vârstă — Reglementare națională care condiționează luarea în calcul, în vederea determinării remunerației, a perioadelor de studii și de serviciu realizate înaintea vârstei de 18 ani de o prelungire a perioadelor de promovare — Justificare — Capacitatea de a atinge scopul urmărit — Posibilitatea de a contesta prelungirea perioadelor de promovare]

(2015/C 016/10)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Verwaltungsgerichtshof

Părțile din procedura principală

Reclamant: Leopold Schmitzer

Pârât: Bundesministerin für Inneres

Dispozitivul

- 1) Articolul 2 alineatul (1) și alineatul (2) litera (a) și articolul 6 alineatul (1) din Directiva 2000/78/CE a Consiliului din 27 noiembrie 2000 de creare a unui cadru general în favoarea egalității de tratament în ceea ce privește încadrarea în muncă și ocuparea forței de muncă trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări naționale care, pentru a pune capăt unei discriminări pe motive de vârstă, ia în calcul perioade de studii și de serviciu realizate înaintea vârstei de 18 ani, însă care, în același timp, introduce numai în privința funcționarilor care sunt victime ale acestei discriminări o prelungire cu trei ani a duratei necesare unei promovări de la prima la a doua treaptă din fiecare categorie de încadrare în muncă și din fiecare categorie salarială.
- 2) Articolele 9 și 16 din Directiva 2000/78 trebuie interpretate în sensul că un funcționar care a fost victima unei discriminări pe motive de vârstă, rezultată din modul de stabilire a datei de referință luate în considerare pentru calcularea promovării sale, trebuie să se poată prevala de articolul 2 din această directivă pentru a contesta efectele discriminatorii ale prelungirii perioadelor de promovare, chiar dacă a obținut, la cerere, revizuirea acestei date.

⁽¹⁾ JO C 15, 18.1.2014.

Hotărârea Curții (Camera a treia) din 12 noiembrie 2014 (cerere de decizie preliminară formulată de Nejvyšší soud České republiky – Republica Cehă) – L/M

(Cauza C-656/13) ⁽¹⁾

[Trimitere preliminară — Spațiul de libertate, securitate și justiție — Cooperare judiciară în materie civilă — Competență în materia răspunderii părintești — Regulamentul (CE) nr. 2201/2003 — Articolul 12 alineatul (3) — Copil al unor părinți necăsătoriți — Prorogare de competență — Lipsa unei alte cauze pendinte conexe — Acceptarea competenței — Contestarea competenței unei instanțe de către o parte care a sesizat aceeași instanță]

(2015/C 016/11)

Limba de procedură: ceha

Instanța de trimitere

Nejvyšší soud České republiky

Părțile din procedura principală

Reclamant: L

Pârât: M

cu participarea: R, K,

Dispozitivul

- 1) Articolul 12 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 2201/2003 al Consiliului din 27 noiembrie 2003 privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie matrimonială și în materia răspunderii părintești, de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1347/2000, trebuie interpretat în sensul că poate să constituie, în scopul unei proceduri în materia răspunderii părintești, temeiul competenței unei instanțe dintr-un stat membru care nu este cel al reședinței obișnuite a copilului chiar și atunci când nicio altă procedură nu este pendinte în fața instanței alese.
- 2) Articolul 12 alineatul (3) litera (b) din Regulamentul nr. 2201/2003 trebuie interpretat în sensul că nu se poate considera că competența instanței sesizate de o parte pentru a soluționa o procedură în materia răspunderii părintești a fost „acceptată în mod expres sau în orice alt mod neechivoc de către toate părțile la procedură”, în sensul acestei dispoziții, atunci când pârâta din această primă procedură inițiază, ulterior, o a doua procedură în fața aceleiași instanțe și invocă, în cadrul primului act care îi incumbă în prima procedură, necompetența acestei instanțe.

⁽¹⁾ JO C 85, 22.3.2014.

Hotărârea Curții (Camera a opta) din 13 noiembrie 2014 – Comisia Europeană/Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord

(Cauza C-112/14) ⁽¹⁾

(Neîndeplinirea obligațiilor de către un stat membru — Libertatea de stabilire — Libera circulație a capitalurilor — Articolele 49 TFUE și 63 TFUE — Articolele 31 și 40 din Acordul SEE — Legislație fiscală națională — Imputarea plusvalorilor participanților la societăți cu acționariat concentrat — Diferență de tratament între societăți rezidente și societăți nerezidente — Aranjamente pur artificiale — Proporționalitate)

(2015/C 016/12)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentați: R. Lyal și L. Armati, agenți)

Pârât: Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord (reprezentant: L. Christie, agent)

Dispozitivul

- 1) Prin adoptarea și menținerea în vigoare a unei legislații fiscale privind imputarea plusvalorilor participanților („participators”) la societăți nerezidente care prevede o diferență de tratament între activitățile naționale și activitățile transfrontaliere, Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 63 TFUE și al articolului 40 din Acordul privind Spațiul Economic European, din 2 mai 1992.
- 2) Obligă Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord la plata cheltuielilor de judecată.

⁽¹⁾ JO C 184, 16.6.2014.